

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรมระดับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 มีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาตัวแปรระดับนักเรียนและระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อนำเสนอโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดทำขึ้นตามลักษณะตัวแปรระดับนักเรียน ตัวแปรระดับโรงเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัยดังนี้ คือ 1) ตัวแปรระดับนักเรียน ได้แก่ เชาวน์ปัญญา ความถนัดทางภาษา พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การได้รับการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้ปกครอง จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และแบบการเรียน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 2) ตัวแปรระดับโรงเรียน ได้แก่ วุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีของครู วิชาเอกของครู จำนวนวันที่ครูเข้าอบรม ประสบการณ์การสอนของครู จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอน และความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 และ 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม ประกอบด้วย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตการศึกษา 1 จำนวน 141 โรงเรียน
2. ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 จำนวน 141 โรงเรียน

ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ 2 กลุ่มประกอบด้วย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1,123 คน ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 จำนวน 42 โรงเรียน
2. ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 42 คน ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 จำนวน 42 โรงเรียน

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ตัวแปรระดับนักเรียน ตัวแปรระดับโรงเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1

สำหรับการคัดเลือกตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 นั้น ใช้ตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้ามาจากแหล่งความรู้ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัจจุบันและปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. ความคิดเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป
3. ความคิดเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่ปรากฏอยู่ในทุกแหล่งความรู้เป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ได้ตัวแปรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้น 17 ตัวแปร โดยจำแนกเป็นตัวแปรระดับนักเรียน 11 ตัวแปร และตัวแปรระดับโรงเรียน 6 ตัวแปร

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบเขาวงกตปัญญา จำนวน 3 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83, 0.86 และ 0.80 ตามลำดับ
2. แบบทดสอบความถนัดทางภาษา จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.27 - 0.82 และค่าความยากง่ายระหว่าง 0.27 - 0.74
3. แบบทดสอบพื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.82 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.23 - 0.84 และค่าความยากง่ายระหว่าง 0.27 - 0.76
4. แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86
5. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86 และตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจเชิงบูรณาการมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83
6. แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.82
7. แบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและที่บ้าน จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.87
8. แบบสอบถามแบบการเรียน จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.82
9. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.81 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.24 - 0.81 และค่าความยากง่ายระหว่าง 0.24 - 0.75
- 10.แบบสอบถามครูภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 มีดังนี้

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) ได้โรงเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 42 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปยัง

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดในเขตการศึกษา 1 หลังจากนั้นผู้วิจัยก็ได้เดินทางไปนัดหมายวัน และเวลาที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลกับทางโรงเรียน แล้วเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลตามที่ได้นัดหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1

หลังจากที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือวิจัยในขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดมาลงรหัสในแบบลงรหัส แล้ววิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC for WINDOWS Version 7.5 และวิเคราะห์พหุระดับโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป HLM Version 3.01

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 1 พบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียน ได้แก่ เซาว์นปัญญาด้านการคิด เซาว์นปัญญาด้านประสบการณ์ ความถนัดทางภาษา และพื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 และพบด้วยว่า เซาว์นปัญญาด้านการคิด เซาว์นปัญญาด้านประสบการณ์ ความถนัดทางภาษา พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนร่วมกันทำนายค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ร้อยละ 72.59 ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกตัวแปรที่สามารถจัดกระทำได้ ได้แก่ เซาว์นปัญญาด้านการคิด ความถนัดทางภาษา พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมาจัดทำเป็นโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. สร้างกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเซาว์นปัญญาประกอบด้วยกิจกรรม 9 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมจับคู่คำศัพท์ กิจกรรมตารางซ่อนคำ กิจกรรมอนาแกรม กิจกรรมตารางอักษรไขว้ กิจกรรมโคลซซิ่ง กิจกรรมประโยคสืบสน กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล และกิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล

2. จัดประชุมสัมมนาครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 เพื่อประเมินคุณภาพของ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเขาวนับัญญัติ

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แล้วหาค่าความเชื่อมั่น ค่าอำนาจจำแนก และค่าความยากง่าย ปรับปรุงข้อทดสอบให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ก่อนนำ ไปใช้ทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

4. ทดสอบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเขาวนับัญญัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียน ประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1

5. ทดลองจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนา เขาวนับัญญัติ และทดลองจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ระหว่างการทดลองจัดกิจกรรม พร้อมทั้งประเมินความรู้สึกในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตการศึกษา 1

6. ทดสอบความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเขาวนับัญญัติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 ประกอบด้วย

1. กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเขาวนับัญญัติ จำนวน 9 กิจกรรม

2. แบบประเมินคุณภาพกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตการศึกษา 1 สำหรับครูภาษาอังกฤษที่เข้าร่วมการประชุมสัมมนาโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการ สอนภาษาอังกฤษ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 จำนวน 1 ฉบับ

4. แบบสอบถามความรู้สึกต่อการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้น
พื้นฐานในเขตการศึกษา 1

การเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองใน
ระหว่างการประชุมสัมมนาครูภาษาอังกฤษ และการทดลองจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอก
ชั้นเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 ได้วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานและทดสอบความแตกต่าง
ของคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t - test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC WINDOWS Version 7.5

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ตัวแปรระดับนักเรียน จำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ
เชาวนปัญญาด้านการคิดและเชาวนปัญญาด้านประสบการณ์ และความถนัดทางภาษา มี
อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียน
ประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 โดยพื้นความรู้
เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเชาวนปัญญาด้านการคิด เชาวนปัญญาด้านประสบการณ์
และความถนัดทางภาษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนตัวแปรระดับนักเรียนอีก 8 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมกิจกรรมภาษา
อังกฤษนอกชั้นเรียน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การได้รับการ
ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้ปกครอง จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และแบบการเรียน
ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ ตัวแปรระดับนักเรียน ได้แก่ เชาวนปัญญาด้านการคิด(INTA) เชาวนปัญญา
ด้านประสบการณ์(INTB) ความถนัดทางภาษา(APTI) พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ(BASK)

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ(ATTI) การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน(ACTI) และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน(ENVI) ร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้ร้อยละ 72.59 ($R^2 = 0.7259$)

แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแปรระดับนักเรียนได้ดังสมการดังนี้

$$Y_{EACH} = 16.3918^{**} + 0.0277^{*} INTA + 0.0324^{*} INTB + 0.0967^{*} APTI \\ + 0.2698^{**} BASK + 0.0040 ATTI + 0.0169 ENVI + 0.0046 ACTI$$

2. ตัวแปรระดับโรงเรียน จำนวน 1 ตัวแปร คือ จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอน มีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรระดับโรงเรียนอื่นๆ ได้แก่ วิชาเอกของครู ประสบการณ์การสอนของครู จำนวนวันที่เข้าอบรม และความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ ตัวแปรระดับนักเรียน จำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ เซวาน์ปัญญาด้านประสบการณ์(INTB) พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ(BASK) และการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียน(ENVI) และตัวแปรระดับโรงเรียน 5 ตัวแปร ซึ่งได้แก่ วิชาเอกของครู(MAJR) ประสบการณ์การสอนของครู(EXPT) จำนวนคาบที่ครูสอน(TPRI) จำนวนวันที่ครูเข้าอบรม(TRAD) และความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน(LEAD) ร่วมกันทำนายค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของโรงเรียนได้ร้อยละ 60.69 ($R^2 = 0.6069$) ดังสมการต่อไปนี้

$$Y_{MEAH} = 16.3528^{**} - 0.4982 MAJR + 0.0007 EXPT - 0.3797 TPRI^{**} \\ + 0.0158 TRAD + 0.0016 LEAD$$

3. ไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การนำเสนอโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากผลการประชุมสัมมนาครูภาษาอังกฤษเพื่อประเมินโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า ครูภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมีคุณภาพระดับดี ผู้วิจัยจึงได้นำโครงการดังกล่าวไปทดลองดำเนินการที่โรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ผลการทดลองดำเนินงานโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนตามโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนตามโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนตามโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนปรากฏว่า นักเรียนมีความรู้สึกพึงพอใจมาก เรื่องที่นักเรียนมีความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด คือ นักเรียนมีความรู้สึกว่าการกิจกรรมมีประโยชน์ต่อการช่วยเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ

การอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรระดับนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.1 เชาว์ปัญญา จากผลการวิจัยทราบว่า เชาว์ปัญญาด้านการคิด และเชาว์ปัญญาด้านประสบการณ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของจันทน์ อินทรสุด(2537 : 50-61) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ของโรงเรียนประถมศึกษาวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับสติปัญญา

สาเหตุที่เชาวน์ปัญญาด้านการคิด และเชาวน์ปัญญาด้านประสบการณ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอาจเนื่องมาจากเชาวน์ปัญญาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์โดยจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลที่มีระดับเชาวน์ปัญญาต่างกัน มีพฤติกรรมต่างกัน ทั้งในด้านความสามารถ ความคิด การควบคุม พฤติกรรมในขณะที่เกิดอารมณ์ ความสามารถในการแก้ปัญหาหรือมองเห็นปัญหา และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนอาศัยอยู่ บุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาสูงย่อมมีความสามารถในการปรับตัว ความสามารถในการแก้ไขปัญหา ความสามารถในการคิดแบบนามธรรม และความสามารถในการเรียนรู้ได้ดีกว่าบุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์(2534 : 97) ได้กล่าวไว้ว่า " ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาสูงจะมีความสามารถในการนำศัพท์มาใช้ได้ดีกว่าและมากกว่าผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า" ดังนั้นเชาวน์ปัญญาด้านการคิดและเชาวน์ปัญญาด้านประสบการณ์จึงมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏชัดเจนเช่นนี้ มิได้หมายความว่า นักเรียนที่มีเชาวน์ปัญญาไม่สูงนัก จะไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตลอดไป เนื่องจากปัจจุบันนี้นักจิตวิทยาและนักการศึกษาถือว่า เชาวน์ปัญญาเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้

1.2 พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยหลายเรื่อง เช่น ผลการวิจัยของธีรพงศ์ แก่นอินทร์(2532:78) ที่พบว่าพื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและผลการวิจัยของศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์(2539:217) ที่พบว่า ตัวแปรที่มีผลกระทบทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษของนักเรียน พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และความถนัดที่จำเป็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การมีพื้นความรู้เดิมอยู่มาก จะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น เบนจามิน เอส บลูม(Benjamin S. Bloom 1982 : 10-16) ได้ทำการวิจัยและสรุปเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป ไว้ว่า ตัวแปรพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิดที่มีมาก่อนการเรียน เช่น พื้นความรู้เดิม และความถนัด สามารถอธิบายความแปรปรวนทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ประมาณร้อยละ 50 เจมส์ อี อลาทิส, โฮเวิร์ด บี อัลทแมน และเพเนลอป เอ็ม อลาทิส(James E. Alatis, Howard B. Altman and Penelope M. Alatis 1981:67-129) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศโดยระบุไว้ว่าประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง ก่อนที่ครูภาษาอังกฤษจะจัด

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงควรต้องทดสอบพินความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนว่ามีความสามารถอะไรอยู่แล้วบ้าง เพื่อที่จะได้ให้ความรู้ใหม่ให้เชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่ผู้เรียนมีอยู่ก่อนแล้ว ทำให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ในทางบวก เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้ต่อไป

1.3 ความถนัดทางภาษา จากผลการวิจัยพบว่าความถนัดทางภาษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 นั้น สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุภาพร พงษ์เมธา(2530 : 71) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ดีที่สุดในการทำนายคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ ความถนัดทางภาษา และธีรพงศ์ แก่นอินทร์(2532 : 86)ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า ในจำนวนปัจจัย 8 ตัวที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด สาเหตุที่ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอาจเนื่องมาจากผู้ที่มีความถนัดทางภาษาจะมีความสามารถทางภาษา 4 ประการ ได้แก่ มีความสามารถในการที่ฟังเสียงได้ถูกต้องอย่างรวดเร็ว เรียบเรียงเสียงและจดจำเสียงนั้นได้ภายในระยะเวลาไม่กี่วินาที มีความไวต่อกฎเกณฑ์ทางภาษา มีความสามารถในการจดจำความหมายของคำศัพท์ และมีความสามารถในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาโดยพิจารณาศึกษาข้อมูลทางภาษาได้ดี เมื่อนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาทั้ง 4 ประการดังกล่าวข้างต้นมาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก็ย่อมจะมีความสามารถในการจดจำเสียง ความหมายของคำศัพท์ มีความไวต่อกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

2. ตัวแปรระดับนักเรียนที่ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานส่วนใหญ่ ร้อยละ 69.2 เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 4 ปี รองลงมา คือ ร้อยละ 11.8 เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 3 ปี ร้อยละ 5.8 เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 5 ปี และร้อยละ 2.0 เคยเรียนมา 2 ปี ตามลำดับ และมีร้อยละ 0.90 ที่เรียนภาษาอังกฤษมาถึง 10 ปี แต่ปรากฏว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของตุษฎี จุลาสัย และคณะ(2530 : 57) และปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2532 : 62) ที่พบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุพัฒน์ สุขมลสันต์และคณะ(2533:37)ที่

พบว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยปีที่ 2, 3, 4, 5, 6 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในระดับประถมศึกษามีปัญหาได้แก่ ปัญหาทางด้านคุณภาพของครู ซึ่งส่วนใหญ่จะสอนทุกวิชา ไม่อาจหาครูที่มีความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษมาสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษาได้ ดังนั้น แม้นักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษมานานหลายปี แต่ถ้านักเรียนไม่ได้เรียนกับครูที่มีความสามารถทางด้านการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ย่อมไม่อาจทำให้นักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษได้ เตือนใจ แก้วโสภาส(2530: 284) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ช่วยให้การเรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จสรุปได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษ แม้จะเป็นการยากสำหรับผู้เรียน แต่ถ้าหากมีครูดี มีคุณภาพสูงแล้ว ก็สามารถจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมได้ ถ้านักเรียนไม่ได้เรียนกับครูที่มีคุณภาพแล้ว ไม่ว่าจะใช้เวลาในการเรียนมากเพียงใด ก็ไม่อาจประสบความสำเร็จได้ จึงอาจมีความเป็นไปได้ว่า นักเรียนบางส่วนอาจจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษมานาน แต่ไม่ได้เรียนกับครูที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ จึงทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผลการวิจัยจึงพบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่มีผู้วิจัยกันมาแล้ว เช่น ชลธิชา จินดากุล(2530 : 45-52) ซึ่งพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา สาเหตุที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนกลุ่มนี้มีเจตคติทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีเหตุผลมาจากสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนไม่เหมาะสม ดังที่นักวิชาการอีกกลุ่มหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า "ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ และการเรียนภาษาต่างประเทศ อาจเป็นได้ทั้ง 2 ทิศทาง และอาจเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน" (J. W. Oller, 1979 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร 2539 : 47-48) นั่นคือ นักเรียนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากนัก เนื่องจากได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยเพียงร้อยละ 40.75 และนักเรียนประเมิน

เจตคติของตนเองที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 37.59 อีกทั้งนักเรียนส่วนใหญ่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไม่เหมาะสม โดยนักเรียนประเมินผลการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเฉลี่ยร้อยละ 39.16 และประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนเฉลี่ยร้อยละ 27.08 (รายละเอียดคะแนนเฉลี่ยร้อยละอยู่ในตารางที่ 14) จะเห็นได้ว่า นักเรียนกลุ่มนี้นอกจากจะเป็นนักเรียนที่ไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ยังเรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนก็น้อยมาก ด้วยเหตุนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากหรือน้อยก็ตาม มักจะมีเจตคติทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยจึงปรากฏชัดเจนว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หากโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 จะปรับปรุงการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสม พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้มีประสิทธิภาพ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงเจตคติจากทิศทางลบไปสู่ทิศทางบวก และในที่สุด นักเรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ดังที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล(2541:366 -367) ได้อธิบายลักษณะของเจตคติสรุปได้ว่า เจตคติเป็นแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า เจตคติอาจจะเป็นทางบวกหรือทางลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติทางลบต่อสิ่งใด ก็จะหลีกเลี่ยงสิ่งนั้น เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญหน้าหรือหลีกเลี่ยง เช่น ถ้ามีเจตคติทางบวกต่อภาษาอังกฤษ นักเรียนก็จะชอบเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อเรียนต่อในชั้นสูงขึ้นไปก็จะเลือกเรียนทางสายภาษาอังกฤษ เป็นต้น และเจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย อาจเปลี่ยนแปลงทิศทางจากทางลบเป็นทางบวก หรือทางบวกเป็นทางลบ หรือเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นหรือความมากน้อยได้ง่าย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วเปลี่ยนแปลงไปสู่การจะมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปในทิศทางที่ดีขึ้น ดังที่ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และ พี ดี แมคอินไทร์ (R. C. Gardner and P. D. MacIntyre 1993 : 1-11) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของเจตคติ แล้วได้อธิบายไว้ว่า การที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองสูงย่อมจะเกิดความยินดี ความยินดีทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วย

2.3 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ

สมมติฐานการวิจัย และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ เช่น ผลการวิจัยของซีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532 : 66-96) หรือผลการวิจัยของปราโมทย์ ครองบุญศรี(2533 : 62) ที่พบว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เมื่อพิจารณาตุ่คะแนนที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานประเมินแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วพบว่า มีคะแนนการประเมินเฉลี่ยร้อยละ 68.49 (รายละเอียดของคะแนนอยู่ในตารางที่ 14) ซึ่งนับว่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับการประเมินด้านอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง อาร์ ซี การ์ดเนอร์และคณะ(R. C. Gardner and others 1985 : 207-227) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจสรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศมี 2 ชนิด ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ(Instrumental motivation) และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ(Integrative motivation) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ เป็นความต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษเพราะเล็งเห็นความสำคัญหรือความจำเป็นถึงคุณค่าหรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษ เช่น ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ หรือเพื่อจะศึกษาต่อในชั้นสูง หรือเพื่อบรรลุเป้าหมายในชีวิตที่ต้องการทำงานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนแรงจูงใจเชิงบูรณาการ เป็นความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับชุมชนหรือวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับมากขึ้นจากเจ้าของภาษา ซึ่งผลจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตการศึกษา 1 ประเมินแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษประเภทแรงจูงใจเชิงเครื่องมือเฉลี่ยเท่ากับ 52.26 และประเมินแรงจูงใจเชิงเครื่องมือเฉลี่ยเท่ากับ 50.44 แสดงว่านักเรียนมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือสูงกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ เล็กน้อย สุพัฒน สุกมลสันต์และกัญชากิพย์ สิงหะเนติ(2537:73) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไว้ว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีแนวโน้มว่าจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ โดยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แต่แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านทางนิสัยในการเรียน ดังนั้น ถ้านักเรียนสองคนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงเท่าๆ กัน แต่ถ้านักเรียนคนหนึ่งมีนิสัยในการเรียนที่มีประสิทธิภาพ เช่น รู้จักการทำบันทึกย่อ การค้นหาความรู้ การถาม การอ่าน การท่องจำ การทบทวน ฯลฯ แล้วนักเรียนที่มีนิสัยการเรียนที่ดีก็ย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีนิสัยการเรียนด้อยกว่าการที่การวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากแรงจูงใจบางอย่างมิได้มีอิทธิพลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านนิสัยทางการเรียน นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดีกว่าก็ย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า ทั้งๆที่ มีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงเท่ากันนั่นเอง

2.4 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของอาวูธ วาจาสดัย(2533 : 79-81) ที่พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับเก่งมาก เก่ง ปานกลาง และอ่อน เลือกใช้กลวิธีในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยของพิทักษ์ นิลนพคุณ(2540 : 115) ที่พบว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ประเมินกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเองไว้ค่อนข้างต่ำ เฉลี่ยร้อยละ 44.86 (รายละเอียดของค่าเฉลี่ยร้อยละอยู่ในตารางที่ 14) ริเบคกา แอล อ็อกฟอร์ด(Rebecca L. Oxford 1990 : 163) ได้กล่าวถึงการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า มีงานวิจัยหลายเรื่องพบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมักใช้กลวิธีในการเรียนในระดับอภิปัญญา(Metacognitive) เช่น การเรียบเรียง การประเมิน และการวางแผนการเรียนล่วงหน้า ควบคู่ไปกับการใช้กลวิธีในการเรียนในระดับปัญญา(Cognitive) ซึ่งครอบคลุมถึงการวิเคราะห์ การให้เหตุผล การถ่ายโอนข้อมูล การจัดบันทึกย่อ และการสรุปความ ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าพวกที่หนึ่งมักจะใช้กลวิธีในการเรียนที่ไม่ค่อยเน้นการสื่อสารโดยตรง เช่น จะนิยมใช้การแปลโดยเปิดพจนานุกรมบ่อยมาก อาศัยการท่องจำศัพท์มากๆ นอกจากนี้ นักเรียนที่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักไม่สามารถบอกได้ว่าตนเองใช้กลวิธีในการเรียนแบบใด เพราะฉะนั้น การที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ใช้กลวิธีในการเรียนภาษาที่ค่อนข้างต่ำ จึงเป็นผลทำให้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.5 การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ส่วนใหญ่ไม่ได้จัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนให้แก่ นักเรียน เพราะครูภาษา

อังกฤษมีจำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่สอนมาก ไม่มีเวลาที่จะจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ให้แก่นักเรียน ดังที่ชาติ ทิวาวงศ์(2537 : 101-102) ทำการวิจัยพบว่า มีโรงเรียนส่วนน้อย เท่านั้นที่มีห้องชมรมภาษาอังกฤษ และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้แก่นักเรียน

2.6 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน สาเหตุที่ผลการวิจัยใน ครั้งนี้พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอาจเนื่องมาจากโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการ ศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้มีการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังที่ชาติ ทิวาวงศ์(2537 : 101-102) ได้ทำการ วิจัยพบว่า มีครูเพียงร้อยละ 30.2 เท่านั้นที่จัดมุมสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียน ลองใช้ การที่ครูไม่ค่อยได้จัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในโรงเรียนทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้รับตัวป้อนทางภาษามากขึ้น ดังที่ เอส ดี คาร์เซน (S. D. Krashen 1982 : 33) และ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R . C . Gardner 1985 : 52) ได้ กล่าวไว้คล้ายกัน สรุปได้ว่า สาเหตุที่แท้จริงของการเรียนรู้ภาษา ก็คือ ถ้าผู้เรียนมีโอกาสได้รับ ตัวป้อนทางภาษามากขึ้นเพียงใด เขาก็จะเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้นเพียงนั้น โรงเรียนใดที่ไม่มี การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน นักเรียนของโรงเรียนก็ย่อมจะ ได้ รับตัวป้อนทางภาษาน้อย และไม่มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเหนือจากบทเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนนั้นก็ย่อมต่อยกว่าโรงเรียนที่จัด สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน เนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนประถม ศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานมีโอกาสน้อยมากที่จะได้รับตัวป้อนภาษา อังกฤษจากที่บ้าน เพราะฐานะทางบ้านยากจน ดังที่ผลการวิจัยเรื่องนี้ พบว่า มีนักเรียนถึง ร้อยละ 44.70 ที่บิดามีรายได้ต่ำกว่าเดือนละ 5,000 บาท ดังนั้น โรงเรียนจึงควรจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนให้แก่นักเรียน นอกจากนี้ นักจิตวิทยา กลุ่ม พุทธิปัญญานิยม(Cognition) ที่เน้นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการรู้คิดและความสำคัญของ ผู้เรียน ถือว่า การเรียนรู้เป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม(อ้างถึงในสุรางค์ โค้วตระกูล 2541 : 204) ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษใน โรงเรียนจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านสติปัญญาและยังจะช่วยพัฒนาผู้เรียน ทางด้านสังคมกับเพื่อนนักเรียนและครูด้วย

2.7 การได้รับการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้ปกครอง ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การได้รับการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้ปกครองไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กอบกุล รังษิยะโรจน์ (2527 : 192) ที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ได้รับการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง เช่น ชื้อตำราภาษาอังกฤษมาให้อ่าน สอนการบ้านภาษาอังกฤษให้ เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่ได้ สนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุ หรือชมโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ฯลฯ นักเรียนก็ย่อมจะได้รับตัวป้อนทางภาษาเพิ่มเติมจากการเรียนที่โรงเรียน เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาผลการประเมินที่นักเรียนประเมินการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ปกครองแล้วจะเห็นได้ว่าผลการประเมินเฉลี่ยเพียงร้อยละ 19.12 เท่านั้น แสดงว่าผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ทั้งผู้ปกครองที่เป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ร้อยละ 49.15, 60.19, และ 43.40 ตามลำดับ(รายละเอียดอยู่ในตารางที่ 8) มีระดับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งย่อมไม่สามารถให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษแก่บุตรหลานได้ ด้วยเหตุนี้ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ปกครองจึงไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.8 แบบการเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า แบบการเรียนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชรี เกียรตินันท์วิมล(2529 :137-141) ประสิทธิ์ เขียวศรี(2533 : 47-49) และนิภารรรณ รัตนวัลย์(2533 : 70-72) และพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่วนใหญ่อ้อยละ 71.94 มีแบบการเรียนแบบคิดออกเนกนัย(Divergent Learning Style) รองลงมาร้อยละ 14.60 มีแบบการเรียนแบบปรับปรุง(Accommodation Learning Style) ร้อยละ 10.64 มีแบบการเรียนแบบดูดซึม (Assimilative Learning Styles) และน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 2.82 มีแบบการเรียนแบบคิดเอกนัย (Convergent Learning Style) การที่แบบการเรียนไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอาจเนื่องมาจาก การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมหลายอย่าง เช่น กิจกรรมการหาข้อมูลในวงจำกัด กิจกรรมการหาข้อมูลในวงกว้าง กิจกรรมการสรุปข้อมูล กิจกรรมการหาข้อมูลและการสรุปข้อมูล ฯลฯ นักเรียนจะต้องใช้ความสามารถในการคิดและแสดงพฤติกรรมหลายลักษณะในการทำกิจกรรม

เหล่านี้ นักเรียนอาจจะพึงพอใจที่จะคิดแบบที่นักเรียนต้องการ แต่เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องมีการคิดและการปฏิบัติแบบอื่นๆ หลายๆ แบบ นักเรียนก็อาจจำเป็นต้องคิดและแสดงพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับแบบการเรียนของตนเพื่อให้งานสำเร็จ ด้วยเหตุนี้แบบการเรียนจึงไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ตัวแปรระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3.1 ผลการวิจัยพบว่า จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนมีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูมีจำนวนคาบที่ต้องสอนนักเรียนมาก ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอนล่วงหน้า เมื่อต้องสอนมาก ครูจึงจัดการเรียนการสอนโดยไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า สอดคล้องกับข้อค้นพบของใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์(2530) ที่พบว่า จำนวนคาบที่ครูสอนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 ร้อยละ 71.43 มีจำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่สอน 20 - 30 คาบ และร้อยละ 57.14 ที่ต้องสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา การที่ครูมีจำนวนคาบที่สอนมาก ทำให้ไม่มีเวลาที่จะจัดวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ จึงเป็นผลให้จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนมีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

3.2 ตัวแปรระดับโรงเรียนอีก 4 ตัวแปร ได้แก่ วิชาเอกของครู ประสบการณ์การสอนของครู จำนวนวันที่ครูเข้าอบรม และความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

3.2.1 วิชาเอกของครู ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตการศึกษา 1 ร้อยละ 64.29 เรียนจบวิชาเอกภาษาอังกฤษ เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้วิชาเอกของครูไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากครูที่เรียนจบวิชาเอกภาษาอังกฤษร้อยละ 29.63 ต้องไปเป็นวิทยากรจัดอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหรือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเป็นระยะเวลาหนึ่งครั้งละ 2-3 สัปดาห์ ทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลานานเนื่องจากไม่มีครูสอนแทน เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือครูมีจำนวนคาบที่สอนมาก แม้จะเรียนจบวิชาเอกภาษาอังกฤษมาก็คงไม่อาจจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพได้

3.2.2 ประสบการณ์การสอนของครู แม้ว่าครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 1 - 5 ปีมาแล้ว แต่อาจจะมีโอกาสน้อยมากที่จะศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 เพิ่มเติม เนื่องจากมีจำนวนคาบที่ครูสอนมาก

3.2.3 จำนวนวันที่เข้าอบรม ครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1 มีจำนวนวันที่เข้าอบรมแตกต่างกันมาก บางคนไม่เคยอบรมเลย แต่บางคนอบรมถึง 40 วัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าครูภาษาอังกฤษจะไปเข้าอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ตามที่หน่วยงานต้นสังกัดจัดขึ้น แต่หลักสูตรที่หน่วยงานต้นสังกัดจัดฝึกอบรมให้มักจะเป็นหลักสูตรกลางๆ อาจจะไม่สอดคล้องกับเนื้อหาความรู้ที่ครูภาษาอังกฤษต้องการ หลังจากที่ครูภาษาอังกฤษไปเข้ารับการอบรมแล้ว ก็ไม่อาจนำความรู้ที่ได้จากการอบรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพได้ ประจัญ ถาวร(2539 : 138)ได้ทำการวิจัยพบว่า ครูขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดทำสื่อ และขาดความรู้ในเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแม้ทางโรงเรียนก็จัดส่งครูไปอบรม แต่เนื้อหาของ การอบรมก็ไม่สอดคล้องตามที่ครูภาษาอังกฤษต้องการ

3.2.4 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษามีจำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้น มีทั้งนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ทำให้การจัดการบริหารและการจัดการเรียนการสอนยากลำบากมากขึ้น ผู้บริหารโรงเรียนต้องทำงานหนักมากขึ้น ทำให้การแก้ไขปัญหาทางด้านวิชาการด้อยลงไป นอกจากนี้ ศุภศาสตร์ ทองเสนา(2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพของการบริหารงานของผู้บริหารงานของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี พบว่า ครูมีความเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี 5 งาน ยกเว้นงานวิชาการอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(2538 : 32) ได้กล่าวถึงโรงเรียนที่มีความสามารถในการดำเนินงานเพื่อตอบสนองนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถจัดการเรียนการสอนได้ยืดหยุ่น หลากหลาย ตอบสนองต่อความสนใจ ความสามารถ และสภาพการดำรงชีวิตของเด็กได้ เพราะมีผู้บริหารโรงเรียนที่มีความสามารถในการบริหารและการจัดการสูง ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ตัวแปรระดับโรงเรียน จำนวน 4 ตัวแปรไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ตัวแปรระดับโรงเรียน 5 ตัวแปร ได้แก่ วิชาเอกของครู ประสบการณ์การสอนของครู จำนวนคาบที่ครูสอน จำนวนวันที่ครูเข้าอบรม และความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนร่วมกับตัวแปรระดับนักเรียน 3 ตัวแปร ได้แก่ เชาวนปัญญาด้านประสบการณ์ ความถนัดทางภาษา และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของโรงเรียนได้ ร้อยละ 60.69

5. การนำเสนอโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเน้นการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเชาวนปัญญา พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจาก กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเชาวนปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการสอนของนักจิตวิทยากลุ่มกระบวนการสารสนเทศ ซึ่งได้แก่ หลักการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเชาวนปัญญา 12 หลักการ ซึ่ง อาร์ เจ สเตร์นเบิร์ก (R. J. Sternberg 1998 : 66-70) ได้เสนอแนะไว้ เป็นผลให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการจัดระเบียบข้อมูลในสมองที่มีลักษณะยืดหยุ่น สามารถค้นคืนได้ง่าย ทั้งยังมีลักษณะหลายประการที่สอดคล้องกับหลักการสอนของนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยมที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ เป็นผู้กระทำและมีส่วนร่วมในกิจกรรมและประสบการณ์ต่างๆ และเน้นกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งสอดคล้องกับแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมจึงมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้และในการวิจัยต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า เซาว์นั้ปัญหาด้านการคิดและเซาว์นั้ปัญหาด้านประสบการณ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติและสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดในเขตการศึกษา 1 จึงควรกำหนดนโยบายให้โรงเรียนในสังกัดจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาเซาว์นั้ปัญหาเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 ผลการวิจัยพบว่า พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้น โรงเรียนจึงควรส่งเสริมให้ครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างพื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนก่อนที่จะเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.5 ผลการวิจัยพบว่า จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนมีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังนั้น โรงเรียนจึงควรพิจารณาจัดให้ครูภาษาอังกฤษมีจำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนที่เหมาะสม เพื่อมิให้จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนมีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักเรียนและครูภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยอ้อมโดยมิได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยตรง เช่น ใช้วิธีการสังเกต เป็นต้น จึงควรได้มีการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การสังเกตพฤติกรรม เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษและพฤติกรรม การเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

โดยตรงบ้าง เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างละเอียดว่าพฤติกรรมใดช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งอาจจะทำให้ได้ข้อค้นพบอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอีกก็ได้

2.2 เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ ได้มีการทดลองจัดทำโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนโดยใช้เวลาเพียง 1 เดือน และไม่ได้มีการวัดการพัฒนาทางด้านเชาวน์ปัญญาของผู้เรียน เพราะช่วงเวลาที่ทดลองสั้นมาก จึงควรได้มีการวิจัยเพื่อการประเมินผลโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการพัฒนาเชาวน์ปัญญาอย่างต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา แล้วทดสอบทั้งเชาวน์ปัญญาและความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนว่ามีการพัฒนามากน้อยเพียงใด

2.3 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนและครูภาษาอังกฤษเฉพาะในเขตการศึกษา 1 เท่านั้น จึงควรได้มีการวิจัยในลักษณะเดียวกันกับการวิจัยในครั้งนี้ แต่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในเขตการศึกษาอื่น เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยว่าเหมือนหรือต่างจากผลการวิจัยในครั้งนี้มากน้อยเพียงใด

2.4 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และผลการวิจัยก็พบว่า พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงควรจะทำการศึกษาวิจัยในลักษณะเดียวกันกับการวิจัยในครั้งนี้ แต่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและนำเสนอโครงการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาบ้าง ซึ่งนอกจากจะช่วยพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาแล้ว ยังจะช่วยพัฒนาพื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษที่ดีให้แก่นักเรียนที่เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาต่อไปด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย